

Nježan put

TEKST: Vitimir Spasović, ILUSTRACIJE: Matija Dražović

OLIMPIJSKE PRIČE

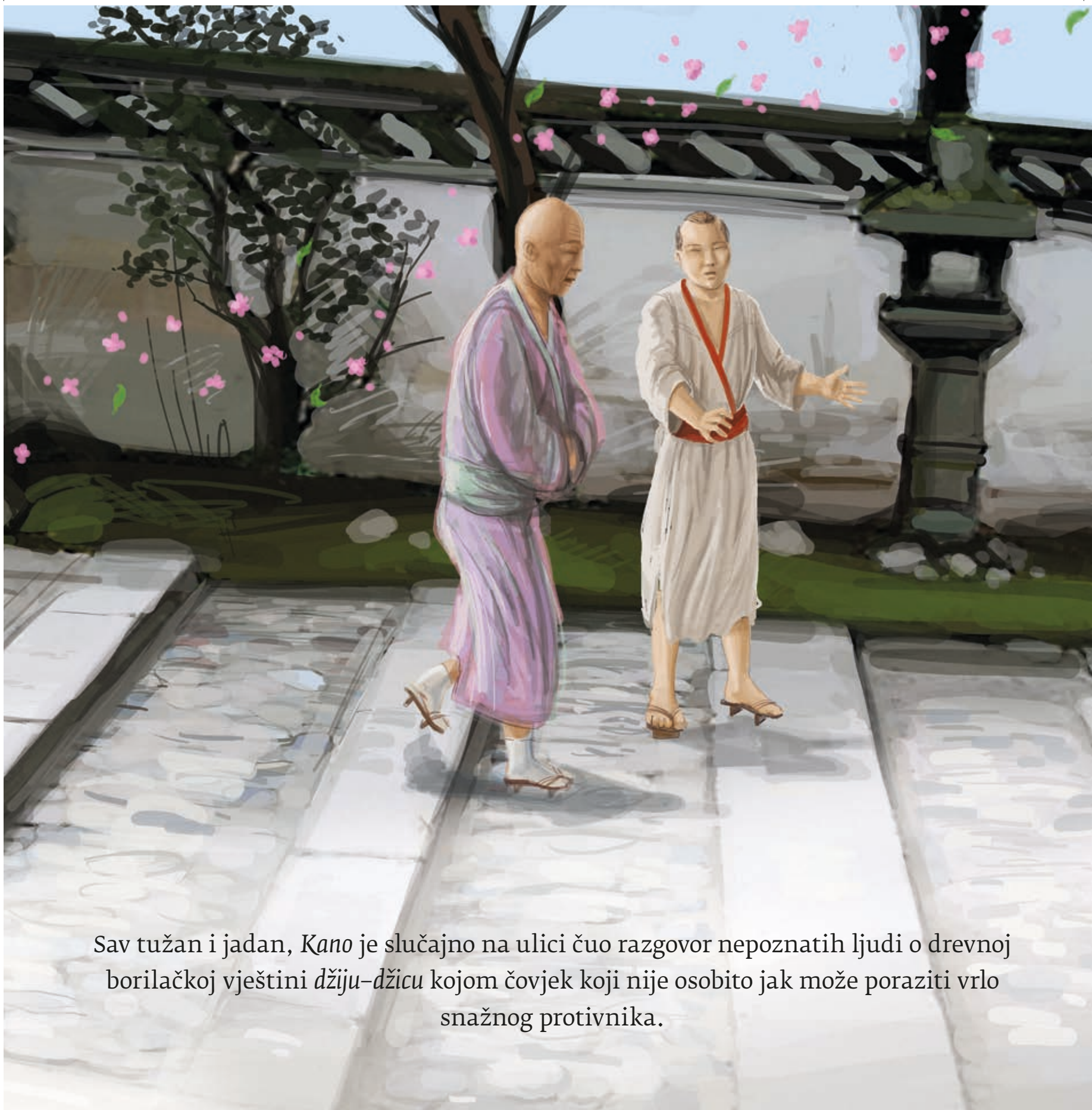

Dakle, nekad davno...,
davno, davno, davno, pa i još davnije, u stara vremena, otprilike oko...,
ma u stvari točno 1860. godine, u *Zemlji Izlazećeg Sunca*,
gdje sunce na zemaljskoj kugli najprije izlazi, u zemlji samuraja,
lijepih *gejši*, gdje ljudi umjesto žlicom i vilicom jedu štapićima,
na *Dalekom istoku*, zapravo u *Japanu*, točnije u selu *Mikoge*,
rodio se dječarac *Jigoro Kano*.

I kako vam je valjda već jasno, želio je postati velik i jak. Da, ali kako? *Kano* je razmišljao i tražio rješenje. Vrlo brzo je shvatio da se zbog niska rasta, krhke građe i dobre duše nikako neće moći oduprijeti većim i snažnijim dječacima.

Sav tužan i jadan, *Kano* je slučajno na ulici čuo razgovor nepoznatih ljudi o drevnoj borilačkoj vještini *džiju-džicu* kojom čovjek koji nije osobito jak može poraziti vrlo snažnog protivnika.

Nekad je znao toliko puno vježbati da bi navečer došao kući,
onako snogu, u odjeći pao u krevet i zaspao od umora.
Ali prvi uspjesi njegova vježbanja počeli su se zamjećivati.

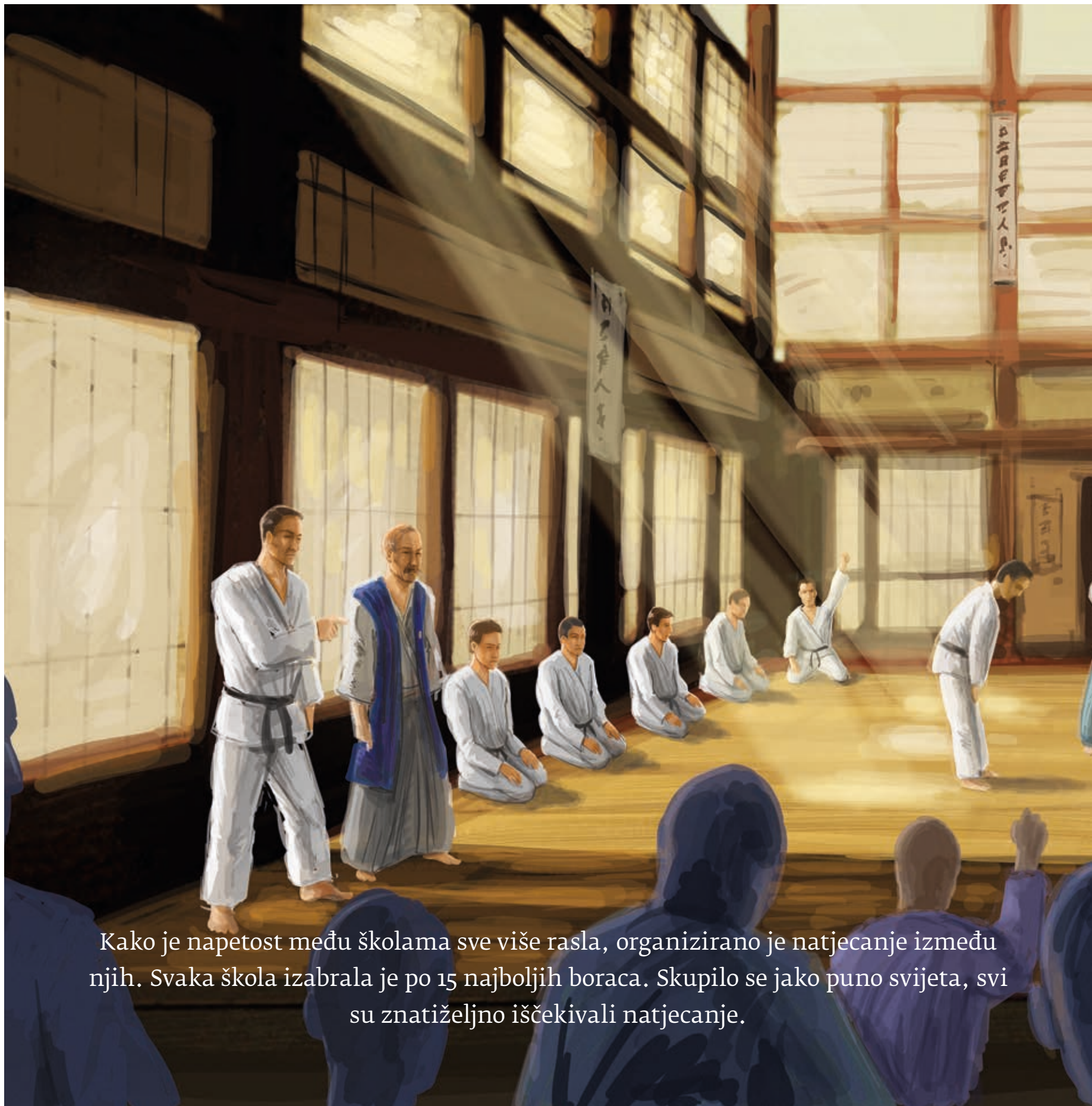
Kano je postao drukčiji, njegovo tijelo nabubrilo je od mišića, njegovi pokreti bili su brži i mačkastiji, pogled sve sigurniji. Tu *promjenu* svi su primijetili, nitko mu više nije podmetao noge, niti ga čvrgnuo, nitko mu se više nije rugao.

Djevojčice su ga gledale *iznenađeno*, a potom *zadivljeno*.

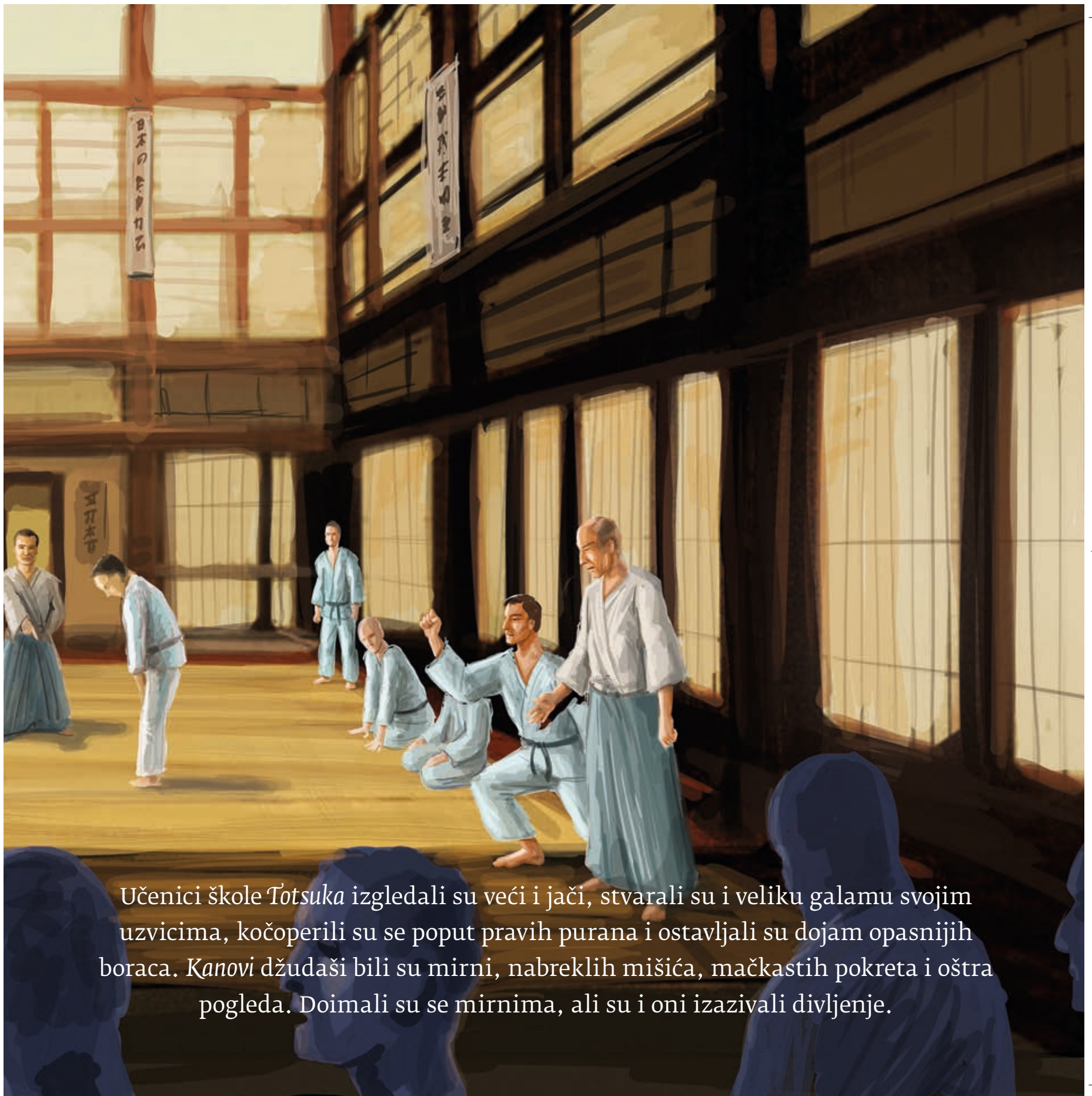
Kanovoj sreći nije bilo kraja.
Ohrabren uspjehom, nastavio je još jače, još više i još bolje vježbati.

Ostali učenici u školi *džiju-džicua*, a i sam učitelj *Ikuba*, primijetili su napredak malog *Kana*, a ono što su najviše primjećivali bio je njegov veliki, jako veliki trud.

Kako je napetost među školama sve više rasla, organizirano je natjecanje između njih. Svaka škola izabrala je po 15 najboljih boraca. Skupilo se jako puno svijeta, svi su znatiželjno iščekivali natjecanje.

Učenici škole *Totsuka* izgledali su veći i jači, stvarali su i veliku galamu svojim uzvicima, kočoperili su se poput pravih purana i ostavljali su dojam opasnijih boraca. *Kanovi* džudaši bili su mirni, nabreklih mišića, mačkastih pokreta i oštra pogleda. Doimali su se mirnima, ali su i oni izazivali divljenje.